

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 162/2014-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o., Rastislavova 68, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Daniela Blyšťana, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na zákonného sudcu a na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I a jeho rozhodnutím sp. zn. 20 Er 2125/2011, postupom Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 72/2012 a jeho uznesením z 11. júla 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 3/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2013 doručená a podaniami zo 17. júla, 4. septembra a 23. decembra 2013 doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo aj „oprávnená“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu a na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami v záhlaví uvedenými všeobecnými súdmi.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako subjekt podnikajúci v oblasti poisťovníctva uzavrela 23. júla 2007 s P. K. (ďalej len „povinný“) poisťnú zmluvu č. 4244800148, v ktorej bola dojednaná tzv. rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky spory súvisiace s touto poisťnou zmluvou budú riešené pred rozhodcovským súdom. Sťažovateľka si následne pred rozhodcovským súdom uplatnila svoje nároky proti povinnému a tieto jej boli priznané rozhodcovským rozsudkom (rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 2 C 975/2009 z 8. marca 2010 o uložení povinnosti povinnému zaplatiť sťažovateľke dlžné poistné v sume 32 € s prísl.), na základe ktorého ako exekučného titulu podala návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému.

3. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) v exekučnej veci sťažovateľky o vymoženie sumy 32 € s príslušenstvom potom, ako sťažovateľka na jeho výzvu predložila poisťnú zmluvu a všeobecné poistné podmienky tvoriace súčasť zmluvy, uznesením sp. zn. 20 Er 2125/2011 z 29. februára 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa sťažovateľky okresný súd nevychádzal z obsahu rozhodcovského spisu, ale nanovo konštruoval diametrálne odlišný skutkový stav bez súčinnosti s oprávnenou.

Okresný súd pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie totiž opakovane posudzoval platnosť rozhodcovskej doložky, t. j. skutočnosť, ktorú posudzoval už v rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd, a to na základe vykonaného dokazovania s odlišným záverom, ale bez akéhokoľvek vykonaného dokazovania.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie oprávnenej sťažovateľky potvrdil uznesenie okresného súdu, s ktorého odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý jej dovolanie pre neprípustnosť odmietol.

5. Rozhodnutie všeobecných súdov považuje sťažovateľka za arbitrárne, nepreskúmateľné a ich závery za neodôvodnené, pričom ich nepreskúmateľnosť má podľa sťažovateľky spočívať v tom, že žiaden zo súdov nevymedzil hranice dokazovania, teda nevymedzil, čo sa v súlade s jeho právnym názorom má považovať za dokazovanie a aký postup súdu už dokazovaním nie je. Ak exekučný súd posúdil obsah listín predložených sťažovateľkou, a dospel k diametrálne odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd, bolo v súlade so zásadou práva na spravodlivý proces nevyhnutné, aby mala oprávnená možnosť sa k takému posúdeniu vyjadriť, najmä ak dôvodne očakávala nariadenie exekúcie na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. V tomto smere bolo rozhodnutie exekučného súdu prekvapivým, a teda je porušením práva na spravodlivý proces, ktoré v ďalšom procese neodstránili ani krajský súd či najvyšší súd.

Sťažovateľka dodala, že najvyšší súd sa nijako nevysporiadal s jej argumentmi formulovanými v ňou podanom dovolaní a podporujúcimi právnym názor o potrebe nariadenia pojednávania. Poukazovala pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo/1020/99 (R. ČR č. 25/2002), ako aj na obsah rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 57/04 tvrdiac, že výsledkom postupu exekučného súdu je faktická nevykonateľnosť exekučného titulu, teda faktické zrušenie jeho účinkov. Opodstatnenosť podávanej sťažnosti ďalej sťažovateľka odvodzuje aj z uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 3. júla 2012, sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo 7. novembra 2012 a nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013.

Namieta aj skutočnosť, že dovolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nezdôvodnil odklon od judikatúry ústavného súdu, na ktorú poukázala v podanom dovolaní (napríklad III. ÚS 192/06).

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, právo na zákonného sudcu a na verejné prerokovanie vecí v jej neprítomnosti podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uzneseniami označených súdov porušené boli, tieto rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,95 €.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z týchto dôvodov.

11. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania to patrilo do právomoci krajského súdu.

12. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti (v sťažnosti) namietanému uzneseniu okresného súdu podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným uznesením okresného súdu.

13. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia

zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

14. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

15. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za neodôvodnené a nepreskúmateľné, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich rozhodnutie prijaté v danej veci krajským súdom. Uznesenie krajského súdu je pritom nevyhnutné hodnotiť v spojitosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 20 Er 2125/2011 z 29. februára 2012. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Navyše, úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti (IV. ÚS 325/08).

16. Rovnako ani nespokojnosť sťažovateľky s právnym posúdením veci krajským súdom (a pred ním okresným súdom) sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Pokiaľ sťažovateľka „*in concreto*“ namietala skutočnosť, že sa nemohla vyjadriť k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi, ústavný súd predostiera, že z pohľadu „materiálneho“ uvedenú možnosť sťažovateľka mala a aj ju využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej

obranou zaoberali aj vyššie súdy (krajský súd a najvyšší súd). Z hľadiska princípu materiálnej pravdy reálny proces v danej veci teda zabezpečil, aby sa všeobecné súdy v rámci inštančného postupu zaoberali aj nosnými dôvodmi uvádzanými sťažovateľkou v tejto sťažnosti, aj keď nie podľa jej predstáv, t. j. v rámci konania pred okresným súdom, ale v jeho celostnom priebehu.

18. Ústavný súd preskúmaním právnych záverov krajského súdu nedospel k názoru, že v danej veci sa všeobecný súd dopustil výkladových omylov, ktoré by zakladali rozpor napadnutého uznesenia krajského súdu s obsahom základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na námietky sťažovateľky poukazujúce na odlišnosť časti rozhodovacej práce všeobecných súdov pri rozhodovaní vecne a právne podobných vecí, ako aj na právne názory Ústavného súdu Českej republiky a ústavného súdu. Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najvyššiemu súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí (čl. 144 ods. 1 ústavy).

20. Keďže namietané rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. K podobnému názoru – ako v tejto veci – ústavný súd dospel aj v konaní o iných obdobných sťažnostiach (I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, m. m. IV. ÚS 461/2012,

II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013, resp. III. ÚS 455/2013) a na uvedenom názore konajúceho senátu I. ÚS nemení nič ani skutočnosť, že senát II. ÚS rozhodol 10. júla 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 inak/opačne, resp. že v niektorých iných prípadoch návrhy sťažovateľky boli eventuálne prijaté na ďalšie konanie. Totiž senát II. ÚS v tomto opačnom rozhodnutí, ktorým vyhovel sťažovateľke – okrem toho, že ešte krátko predtým 28. februára 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 160/2013 (išlo dokonca o spojené štyri sťažnosti) sťažnosť sťažovateľky v obdobnej veci odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť – rozhodol bez toho, aby zdôvodnil potrebu zmeny doterajšej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, m. m. IV. ÚS 461/2012, II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013, III. ÚS 455/2013) a predmetnú vec ani nepredložil podľa § 6 zákona o ústavnom súde plénu ústavného súdu pre účely zjednotenia právnych názorov senátov (k odchylnému právneho názoru dochádza aj v súvislosti s procesnými rozhodnutiami o odmietnutí sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti, keďže ide o kvázi meritórne rozhodnutie, pozn.). Preto toto opačné rozhodnutie senátu II. ÚS možno bez ďalšieho považovať za ojedinelé a vybočujúce z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu, teda rozhodnutie *per incuriam*, ktoré senát I. ÚS nemusí nasledovať. Pri rozhodovaní (nielen) ústavného súdu je potrebné mať na zreteli predovšetkým záujem na stabilite súdnych rozhodnutí. Judikátorne zmeny by sa mali – skôr výnimočne – diať na pozadí zmeny právnej úpravy alebo zmeny spoločenských pomerov a aj to zákonom predvídaným spôsobom (§ 6 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ takáto zmena nie je náležite odôvodnená a/alebo neprešla požadovanou zákonnou procedúrou, možno ju považovať za akt jurisdikčnej svojvôle.

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nenachádza relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu na jednej strane a sťažovateľkou označenými právami, a preto jej sťažnosti nevyhovel.

22. Aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie jeho právneho názoru o neprípustnosti dovolania sa nevyznačuje arbitrárnosťou či nezákonnosťou, takže ani argumentácia sťažovateľky uvedená v sťažnosti

nie je spôsobilá spochybnit' opodstatnenosť jeho záverov, ktoré vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnil. Najvyšší súd sa totiž dôsledne vysporiadal s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nedostatku právomoci súdov [§ 237 písm. a) OSP], že súdy zaťažili konanie tzv. inou vadou [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a tiež že postupom okresného súdu a krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

23. Ústavný súd konštatuje, že z uvedených dôvodov nebola zistená taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu, napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými základnými a inými právami sťažovateľky, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

25. Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Lalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2014